

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1537/2021
27.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Јовандић адвокат из ..., против туженог „Sogelease Srbija“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Јована Алексић адвокат из ..., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2052/19 од 03.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2052/19 од 03.07.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 778/14 од 13.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи као незаконито решење туженог број ../14 од 13.06.2014. године којим је тужиљи престао радни однос. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да је врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да је распореди на радно место сарадник у тиму за ... и у односу на тај захтев суд се огласио апсолутно ненадлежним. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се тужена обавезе на исплату накнаде штете по основу изгубљене зараде коју би остварила да је радила на радном месту сарадника у тиму за ..., у износу од 195,71 евро, на име разлике у заради за јун 2014. године, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом од 05.07.2014. године, као и да јој убудуће за сваки наредни месец исплаћује износ од 685 евра месечно у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од петог у месецу за претходни месец па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да надлежном фонду за пензијско и инвалидско осигурање за њен рачун уплати припадајуће износе доприноса за обавезно социјално и здравствено осигурање на износ дела зараде за јун 2014. године и на

износе зарада за сваки наредни месец до дана враћања на рад, као и да у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде преда надлежном фонду за пензијско и инвалидско осигурање образац М4 за напред наведене месеце. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом седмим изреке, обавезана је тужилца да надокнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 214.500,00 динара са законском затезном каматом од наступања извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2052/19 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 778/14 од 13.11.2018. године. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, а тужилца обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужилца ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана није законски разлог за ревизију (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП), а тужилца не наводи друге повреде поступка због којих се овај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је засновала радни однос код туженог уговором о раду бр. ../08 од 14.11.2008. године, на радном месту ... . Између странка је 01.06.2012. године закључен уговор о раду бр. ../2012, по којем тужилца обавља послове сарадника у служби за ... . Анексом тог уговора од 03.10.2013. године тужилца је распоређена на послове сарадника у тиму за ... . Тужилца није поступила по писаној инструкцији непосредног руководиоца од 24.04.2014. године да 28.04.2014. године пошаље клијенту обавештење о раскиду уговора о лизингу, већ је то учинила тек 05.05.2014. године. Такође, тужилца је поступала супротно инструкцији непосредног руководиоца и то тако што 29.04.2014. године није доставила на наплату меницу коју је клијент издао као средство обезбеђења потраживања туженог. У периоду од 16.04.2014. године до 15.05.2014. године тужилца није уредно и ажурно водила евиденције о клијентима - наплати и праћењу наплате потраживања, односно податке о дужини блокаде рачуна клијентата, иако јој је већ била скренута пажња на дужност и значај ажурног уношења података који су битни за одлуку туженог о мерама које ће предузети према својим клијентима. Означени пропусти у раду наведени су у упозорењу о постојању разлога за отказ уговора о раду које је тужилца уручено и на које се она писмено изјаснила. Тужени је донео два решења о отказу уговора о раду

заведена у његову евиденцију под истим бројем и са истим датумом. Првим решењем отказан је уговор о раду од 14.11.2008. године, а другим уговор о раду од 01.06.2012. године. Оба решења садрже исти разлог за отказ уговора о раду у погледу времена и начина учињене повреде радне обавезе и истоветно образложење отказних разлога.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 32/13) која се примењивала у време када је донето решење о отказу уговора о раду, било је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на понашање запосленог, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Према члану 54. став 1. тачка 3. Правилника о раду туженог од 03.10.2013. године, под повредом радне обавезе у смислу тог општег акта сматра се неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза и дужности.

Непоступање по инструкцијама непосредног руководиоца и пропуст да се клијенту упуту обавештење о раскиду уговора о лизингу, односно активира меница, као и неажурност у вођењу података о клијентима који су битни за даље поступање туженог у пословном односу са њима, и по оцени ревизијског суда представља несавесно, неблаговремено и немарно извршавање радних обавеза. Таквим односом тужиље према својим радним обавезама остварен је услов за отказ уговора о раду предвиђен законом и општим актом туженог. Побијано решење о отказу уговора о раду донето је у законитој процедури, након писаног упозорења о постојању отказних разлога и изјашњења тужиље о наводима из истог.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и разлоге којима су нижестепени судови образложили одлуку о захтеву за поништај уговора о раду, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права.

Општим актом туженог - Правилником о раду од 03.10.2013. године предвиђено је да се неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза и дужности сматра повредом радне обавезе. Несавесно и немарно извршавање радних обавеза постоји када се запослени на раду не понаша онако како изискују стандарди условљени карактером радног процеса у којем учествује. Тужиља је своје радне обавезе, код утврђених чињеница да није поступала по инструкцијама непосредног руководиоца, управо обављала на тај начин. Повреда радне обавезе, као законски разлог за отказ уговора о раду, у конкретном случају учињена је нечињењем - пропуштањем. Супротно наводима тужиље, по становишту ревизијског суда, постоји њена кривица за учињену повреду радне обавезе. Закон о раду не врши степеновање кривице запосленог који учини повреду радне обавезе, па је зато довољно да је она учињена обичном непажњом. Због тога нису прихватљиви наводи ревизије да се утврђено поступање не може приписати у кривицу тужиље или њеној грубој непажњи. Околности које тужиља поново истиче у ревизији (преоптерећеност послом; одлагање наплате менице ако клијент најави уплату; могућност других запослених да приступе серверу и програму са подацима о клијентима) били су правилно цењени од стране

нижестепених судова и са аспекта код туженог установљене процедуре праћења и наплате потраживања која је тужили била позната.

И наводи ревидента о постојању два решења о отказу уговора о раду били су предмет оцене нижестепених судова. По ставу ревизијског суда, прихватљиви су разлози нижестепених судова да је решењем од 13.06.2014. године, којим је тужили отказан уговор о раду од 01.06.2012. године, извршена корекција раније донетог решења од истог датума само у погледу идентификације уговора о раду који се отказује, што је правно технички могућ и дозвољни начин корекције - исправке грешке у означању важећег уговора о раду. Због тога решење којим се отказује уговор о раду од 01.06.2012. године није мањкаво само зато што постоји и решење о отказу уговора о раду од 14.11.2008. године, по којем тужила није ни обављала послове у време када јој је радни однос престао.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужила није успела у поступку по ревизији, а трошкови туженог за одговор на ревизију по оцени Врховног касационог суда нису били нужни. Због тога је, применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић